

Tältläger väntar de flesta i Paris den första tiden. Men hoppet om ett liv i Europa uppväger umbärandena.

2020-09-21 09:51 CEST

Varför vill inte barnfamiljerna och de unga "återvända" till Afghanistan?

Vi är många som gråter nu - för de lämnar oss. Facebookgruppen [Stoppa utvisningarna till Afghanistan!](#) är full av sorg, klagan och - ja, förbannelser över de politiker och myndigheter som låter detta ske.

Våra bonusbarn, -barnbarn och vänner reser inte till Afghanistan - under corona tar inte Afghanistan emot tvångsdeporterade. Nej, de lämnar oss ändå - för att de känner sig tvingade att fly vidare, till ovissa öden i andra europeiska länder, där människorespekten är större än i Sverige. För att de

måste fortsätta vänta, och sedan börja om från början.

Det handlar om föräldrar som satsat allt för sina barn, uppvuxna och kanske födda i Sverige. Unga vuxna som satsat allt för sina egna liv. 17-åringar som kom som 12-åringar - de väntar ensamutvisning när de blir 18.

"De andra", de som helst inte vill ha en enda person med invandrarbakgrund i Sverige, kan inte förstå varför de inte "reser hem". De unga männen förväntas bidra till sitt lands uppbyggnad, kanske gå in i armén för att bistå sin regering. Men för flyktingarna är det helt enkelt inte ett alternativ att resa till Afghanistan. Mycket få låter sig utvisas frivilligt.

DELMI (Delegationen för integrationsstudier) har fått i uppgift att ta reda på varför det går så trögt med "återvändandet" av flyktingar som inte fått uppehållstillstånd. Inför [sin andra delrapport](#) har de intervjuat tvångsdeporterade i Kabul.

Detta är de preliminära resultaten:

- Det finns sociala problem, som svårigheter att hitta boende och arbete, vilket har en negativ inverkan på återintegreringsprocessen, återvändarnas psykiska hälsa och deras möjlighet att börja om på nytt.
- I konfliktområden saknas det många gånger resurser för att tillgodose grundläggande behov. I Afghanistan befinner sig halva befolkningen i konfliktområden som präglas av fattigdom och stor livsmedelsosäkerhet och det beräknas att ca 80 % av befolkningen ligger under fattigdomsstrecket.
- Det finns en klyfta mellan vilket stöd återvändarna förväntar att de kommer att få när de återvänder frivilligt och hur deras verklighet faktiskt ser ut. Detta hänger ihop med att återvändarna kan sakna information, blir felinformerade eller att det sker förändringar av regler och stödssystem som förvirrar - och i sin tur försvårar möjligheten att ta del av de stödstrukturer som finns.

Jag brukar uttrycka det lite enklare: De föredrar att sova på gatan i Stockholm (eller Paris) än att sova på gatan i Kabul.

Här lite fler punkter:

- De har ofta levt en stor del av eller hela sitt liv i Iran, ibland Pakistan, därefter fem år i Sverige. De känner sig som utlänningar i Afghanistan. De identifieras också som "återvändare från Europa", dvs. som en som förrått sitt land, sin kultur och, inte minst, sin religion.
- De har vant sig vid att leva i trygghet från vapen, krig, talibaner, våld, hederstvang.
- De unga vuxna har vant sig vid frihet, att bestämma över sitt eget liv, att själv välja sin partner, av motsatt eller samma kön, att själv välja religion och livsåskådning. Att leva i Afghanistan blir som att leva i en bur. Att gå utanför buren, leva som man själv vill, kan vara livsfarligt.
- De som alltjämt är ensamma barn har ofta förlorat kontakten med sin familj, eller den finns i annat land än Afghanistan. De har också förlorat kontakten med sin bakgrund. När de landar i Kabul är de utlämnade åt sig själva i ett främmande land.
- De som är föräldrar sätter barnens framtid främst. I Afghanistan kan de inte få en trygg och säker uppväxt i en omgivning fri från våld. Inte heller skolgång, hälsovård och möjlighet till utbildning.
- Personliga fiender är vanligt, särskilt för dem som kommer från Afghanistan. Det kan handla om hämnd för hedersbrott, lydnadsbrott eller om marktvister, som ärvs i generationer. Nej, det går inte att gömma sig. Man identifierar sig genom att berätta vem man är, vilken by man kommer ifrån, vem som var pappa, farfar etc. Det finns goda kommunikationer mellan t.ex. polis och talibanerna.
- Många är hazarer som är diskriminerade, förföljda och hotade både i Afghanistan, Iran och Pakistan. Deras utseende gör att de inte kan "gömma" sig ens i en storstadsbefolkning. De vet också att alla som flyttat från landsorten in till Kabul har tagit med sig sin kultur och sina fördomar dit. Kabul är inte längre den toleranta stad den brukade vara. .
- Alla känner till de svårigheter som DELMI har forskat fram. Den digitala kommunikationen mellan Afghanistan och Sverige fungerar fint. De har en god uppfattning av hur deras liv blir efter utvisning.

Media äger rätt att återge texten med angivande av författare (Ingrid Eckerman)

och källa.

Ge ett bidrag till [Stöttepelaren](#) - mat till papperslösa ungdomar!

Swish: 123 583 19 04

Bankgiro: 5228-2381

Bankkonto: SEB 5368 11 065 76 för stående överföringar

Gå med i den digitala marschen [För en mänsklig flyktingpolitik 2020!](#)

[Skriv under Håll ihop Sverige!](#)

Hemsidan [Stoppa utvisningarna till Afghanistan!](#)

Facebookgruppen [Stoppa utvisningarna till Afghanistan!](#) med över 21 000 medlemmar

Föreningen [Stöttepelaren - stöd till ensamkommande barn och unga](#)

Konferensen [How safe is Afghanistan?](#)

Kontaktpersoner

Webmaster och redaktör: Ingrid Eckerman ingrid at eckerman.nu 070 55 73 193

Karin Fridell Anter karinfa at explicator.se 070 769 40 17

Ali Zardadi (ungdomsrepresentant) alizardadi2 at gmail.com 073 757 92 49